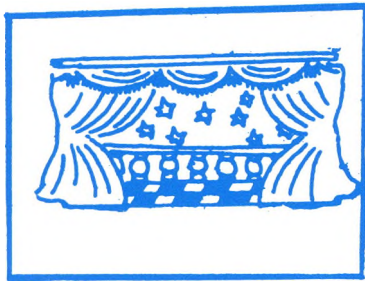

TERRA

SANT HILARI SACALM

LES GUARDERIES
CERQUEN SOLUCIONS

AÑORANZAS

Después de muchos años, he vuelto a pasar por este histórico y viejo recinto de la ciudad del Guadiana, a la luz cruda y brillante del sol, que la ilumina y la alimenta, dándole la fuerza y el gran carácter de sus gentes, bendita tierra, aunque como dijo Hamlet "no es sino la sombra, de un sueño".

Si en noches de luna clara miro las altas y agonizantes torres del castillo árabe, del Badajoz de los altasiras, la pálida visión de los restos trae el recuerdo de aquellas grandezas, ya desvanecidas, que me embargan y sumergen, los pensamientos en un dorado ensueño de serena y atroz melancolía.

Subo a la plaza alta, judía, cristiana y mora, toda la mirada se hunde, alarga en el espacio, y surgen de aquellas venerables reliquias del pasado, viejas canciones de la historia, donde lo caballeresco y lo heroico se trenzan y destrenzan en cintas de brillantes colores, colores heráldicos de oro, azul y plata, con la gracia lírica de una guirnalda musical y etérea, donde viven aprisionados y palpitantes la flor fresca y todavía perfumada de un tierno romance de amor y de guerra, el entorno se hace eco sonoro y fluido, lo sientes junto a las piedras, que

se resisten a morir, y conservan los escudos de la gloria, en los arabescos entretreídos, alma, raíz esencia de un medieval que duerme y sueña agazapado a través de los siglos.

Viejos heraldos del paladín, gracioso paje de la mas bellas leyendas y romances, que tejen un tapiz de augustas páginas para la ciudad, que a través del tiempo los venera y conserva; son estas torres dolientes de la moruna Alcazaba, las que nos cuentan en donde estuvieron emplazados y erguidos, palacios casonas y aposentos, pero lo explica con claridad, el cinturón de murallas, contrafuertes que lo rodean, llenos aún de fuerza y gallardía; son los cimientos de una raza noble que al calor de esas piedras y de ese sol, formó un pueblo que tuvo que emigrar, tardó años en volver, pero al mirar la morisca torre de Espantaperros, siente la magia azul y limpia de esta noche de verano que te satura y adormece, al calor de sus piedras evocadoras.

María ROTLLAN

LA CALEFACCIO DEL "CASAL DELS AVIS"

Persones ben informades ens han dit que la calefacció del CASAL dels AVIS havia estat instal·lada per l'empresa Plà i Solé de Torelló, i que havia estat demanat pressupost a Calefaccions Tarrés del nostre poble.

Es dona la circumstància que mentre l'Empresa Plà i Solé va donar un pressupost de 800.000

ptes. extres a part (vora 1000 000), l'empresa de Sant Hilari Calefaccions Tarrés havia donat un pressupost de 642.833 ptes. tot incluit.

Aleshores si aquestes xifres són certes, que ens han assegurat que ho són persones molt introduïdes en aquest assumpte cal preguntar-nos com és que l'Ajuntament hagi agafat un de 400.000 ptes. per damunt del que li va fer l'empresa del nostre poble. És que hi ha hagut algun intermediari pel mig que hi ha fet el seu negoci, no saltres en principi no ho volem creure, però creiem que és un tema polèmic i agrairiem que per part de l'Ajuntament ens diguessin les causes de la no acceptació del pressupost de Calefaccions Tarrés, i ens donessin la seva interpretació.

Pensem que sempre que els pressupostos siguin iguals (o millors en aquest cas) per part de les empreses de Sant Hilari, han d'ésser aquestes les encarragades de fer el treball en qüestió, i no empreses forasteres, doncs al cap i a la fi ho paguem tots els hilariencs.

Estem segurs que l'Ajuntament donarà la cara i ens donarà els números detallats de tota aquesta operació, i si el que ens han dit a nosaltres fonts ben informades són reals o no. Esperem en un proper número de TERRA poder tenir contestació de l'Ajuntament sobre aquest assumpte i poder-ho publicar, a fi d'aclarir les coses i evitar males interpretacions.

S.R.

PIM, PAM, PUM

quest hauria de ser el nom d'un dissortat país, on sembla que després de meditar uns quants anys s'ha descobert l'eixir per a solucionar la problemàtica actual de la nació. Un cop convençuts que les paraules no resolen res, els grans "sabis" de la tribu no se'ls acut altre remei que el d'enfrontar-se a cop de pistoles i bombes.

Vet-aquí quin gran descobriment! Després de milers d'anys de l'existència de l'home sobre la Terra fotent-se cops de garrots i ganivetales, ara han sortit els eixerits de torn donant com a única solució que la convivència és possible i cal, doncs, eliminar el veí que pensi diferent que ell.

On s'ha posat l'home optimista en el futur, dealista i segur de si mateix? Potser se n'ha anat en veure el guirigall que s'apropava? O ser que ja teniem un excés d'esperit democràtic?

Sembla que poc a poc uns i altres volen imponer a la "pell del toro" la raó de les armes, aquesta és la raó més vella que els homes encara conservem de quan anàvem de quatre grapes, i pesar d'haver-nos posats drets sobre els peus sembla com si la consciència i el cervell encara l'arrossaguèssim per terra (racisme, egoisme, terrorisme, dictadors, ...). I això ja és patològic, segurament, a Espanya; doncs no ens hem entrebancat dues vegades amb la pedra de la guerra civil, assassinats i d'altres plegues; ca, ome, ca; són decenes i decenes de vegades, i és que potser no tenim solució!. Serà el sol? Serà la pluja? Seran els toros? O potser serà la ardana? Ves a saber!

"Cada poble té el govern que es mereix" (Winston Churchill)

LA FRANÇA DE 1789

LA FRANÇA DE 1981

l'altre costat dels Pirineus, el país francès, viu dies d'alegria i d'esperança vers el futur. Aquest és, realment, l'altre costat del mirall. Davant de la crisi, l'atur i el terrorisme s'ha obtat per la via

progressista-socialista i no ha pogut imposar-se el vot de la por i conservador i, per tant, prenent l'alternativa de canvi de cara el futur.

S'ha dit un NO rotund al continuisme burdocrata i corruptut que representava el Sr. Giscard ("au revoir, monsieur Giscard").

Les banderes roges van ocupar París!

PREMSA COMARCAL

El propassat mes de maig va tenir lloc el Congrés de Premsa Comarcal. Aquesta és la primera reunió general per a coordinar tota la premsa comarcal i local.

Amb motiu d'aquest congrés el nombre de revistes existents a tota Catalunya és proper a la xifra de dues-centes de diferent periodicitat (diàries, setmanals, mensuals, ...), amb un tiratge de prop de 1.200.000 d'exemplars al mes.

Les publicacions d'aquest tipus han anat en un continu creixement -es pot parlar d'explosió-des del 1975. Aquesta reunió és per a estudiar les possibilitats de paliar les dificultats de les publicacions.

La premsa local i comarcal és un medi d'informació directa i fresca, doncs donen notícies que d'altra forma no arribarien al coneixement del públic, és un medi de comunicació i descobriment d'escriptors o periodistes i per últim una alternativa als grans gegants de l'informació.

sumari

nº 16

Portada: Foto Amadeu

Bústia terrosa	2
Editorial.....	3
Tema del mes.....	4, 5, 6, 7, 8
Ninotaires de casa.....	9
Informe.....	10, 11
Primavera.....	12, 13
Sabieu que.....	14, 15
escriptors catalans actuals..	15, 16
Parlem bé, normalitzem català...	16
Tot recordant.....	17
Esports.....	18, 19
Agenda.....	20, 21, 22
Entreteniments.....	23

tema del mes

La problemàtica de les guarderies a Sant Hilari té dues vessants. Per una banda, el dèficit de la guarderia "Les Cent Fonts" i per l'altra, les condicions en que es troba la "Guarderia" (subrallant les cometes) del col·legi Dr. Morales. A fi d'esbrinar tot això, hem parlat amb membres representatius de les esmentades guarderies que ens expliquen com està la situació i quin futur es presenta.

Per: Marta CLOS

Que les guarderies són necessàries és un fet que potser encara molta gent no accepta o no entén, i menys quan els problemes que se'n deriven són tant complexos com la manca de diners, el dèficit.

Llavors la solució que molta gent, que no ha arribat a veure la necessitat de la guarderia, dóna, és: "Avans no n'hi havien i també es passava", i així es queden tant tranquils perquè s'han tret un bon pes de sobre. Però es que resulta que les coses han canviat molt i aquesta excusa ja no és vàlida.

Ara, les guarderies són necessàries pels pares que treballen i molt més pel nen. I diu "molt més pel nen" per què és a aquesta edat, durant els primers anys de la seva vida quan es forma la seva personalitat i per tant el seu comportament de gran dependrà del tracte que hagi rebut de petit. I aquí comença la problemàtica de les guarderies: per tenir cura dels nens a aquesta edat fa falta gent especialitzada amb pedagogia, unes instal·lacions concretes, sanitat, etc. que fa que cada mes les despeses siguin molt elevades i per tant la cuota de la guarderia sigui més elevada que, per exemple, la del parvulari.

Una vegada comentat això, i partint del fet de que les guarderies no són rentables però a la vegada són necessàries, hem

parlat, per una banda amb en Xavi Colom i Auguet, President de la Junta de la guarderia "Les Cent Fonts" i la Gna. Núria Juvanteny i Carrera; i per l'altre amb en Josep Cano i Rodríguez, President de l'associació de pares d'alumnes del col·legi Dr. Morales.

La història de la guarderia de "Les cent fonts" comença quan per medi d'una proposta del rector de la Parròquia al Consell Pastoral, la Comunitat Vedruna retorna a San Hilari, i juntament amb membres de l'Associació de pares de família es fan una sèrie de gestions i es crea la guarderia. Pels voltants del mes de novembre de l'any passat es produeix un canvi de junta i en Xavi Colom surt elegit president. La pregunta obligada en aquest cas a en Xavi és...

PER UNA GUAR

-Com va anar aquest canvi, hi van haver dimissions, queixes...?

'No, el que passava era que alguns pares de la junta no hi tenien cap fill i per tant en aquells moments ja no hi tenien res a veure. Potser caldria matisar la diferència entre la junta actual i l'anterior. La primera la podríem calificar de fundadora, va ser la que es va moure a l'hora de crear la guarderia, però una vegada aconseguit això la seva feina acabava, ja no hi tenien cap lligam. Nosaltres estem obligats per què hi tenim els nostres fills i és lògic que la junta estigui composta per persones directament afectades. Llavors el canvi es va produir quan davant els greus problemes econòmics alguns pares de la junta que hi tenien fills van proposar fer-se càrrec de la situació sempre i quan la resta de la junta que ja no hi tenia cap lligam, plegués."

-Llavors es va elegir aquesta junta...

"Sí, es va elegir democràticament. Es va presentar una candidatura formada per persones voluntaries i es va sotmetre a votació. El resultat va ser de 4 vots en contra i 54 a favor tenint en compte que els que

“LA UNIFICACIÓ DE LES GUARDERIES SERIA L'IDEAL; AIXÒ, PERÒ, NO ES FEINA NOSTRA, CREC QUE HI HA GENT MOLT CONCRETA INDICADA PER FER-HO.”

Xavier COLON

ens presentàvem no vam votar, per tant no es pot dir que va ser una junta imposada."

-Com estava l'economia quan vosaltres vàreu entrar?

"Bé, la situació econòmica ja estava molt malament. El que vam fer va ser en primer lloc demanar com una mena de préstam als pares de 10.000 ptes. que ara ja es van tornant, les hermanes també ens van ajudar i a part d'això s'han organitzat altres coses a fi de recollir diners. La situació, però continua seguint crítica. El mes de gener vam pujar les cotes i el gener de l'any que ve les haurem de tornar a pujar."

-Els rumors que jo he sentit

són precisament que 3.300 ptes. és molt car, però amb el que jo sé d'altres guarderies no és precisament car, s'arriben a pagar cotes de 10.000 ptes. Què en penseu d'això?

"Caldria que la gent es mentalitzés que una guarderia no és el lloc on es "guarden" els nenes, sinó que s'edifica al nen com a persona social que és i per això fa falta una personal i una organització que fa que es necessitin tres persones per la guarderia que es dediquin a aquesta educació. El que no podem fer es posar una persona amb una classe de 60 nenes per què una guarderia no és això. Per tant no és massa difícil enten-

DERIA

MUNICIPAL

(ve de la pàg. 5)

dre que entre els sous, manteniment, etc. les despeses són elevades. Això no és cap negoci, ans el contrari. El preu, per tant no és alt i l'estem mantenint a forces forçades, però inevitablement el mes de gener s'haurà d'augmentar.

-Hi ha algun cas de pares que no puguin pagar la cuota?

"Sí, n'hem solucionat algun, per que la guarderia està oberta a tots els nens. Avans de decidir, però, estudiem molt bé el cas."

-Deixant una mica de banda el tema de l'economia, parlem d'un altre problema que crec és bastant ponós per Sant Hilari: la guarderia (no sé si es pot parlar de guarderia) del col·legi Dr. Morales. D'alguna manera és la guarderia dels que no poden o no volen pagar 3.000 ptes, al mes i per tant les condicions i el funcionament no són precisament el propis d'una guarderia normal.

Teniu alguna relació o hi ha alguna possibilitat d'unificar criteris?

"Precisament hem enviat una carta al sr. Josep Cano per tenir una reunió a fi de que existeixi una relació de tipus cultural, pedagògic i de col·laboració. En quant a unificar criteris crec que no som nosaltres els que ho hem de fer, o sigui, això de crear una sola guarderia no és la nostra feina, hi ha altre gent indicada per fer-ho..

-L'ajuntament, per exemple?

"Sí, l'ideal seria que hi hagués una sola guarderia on hi poguessin assistir tots els nens i això és el que volem..

-L'ideal seria una guarderia municipal?

"Nosaltres estem totalment d'acord, inclús les hermanes estan disposades a participar-hi, però ja dic que això no ho hem de fer nosaltres, i que quedi clar que en el contacte que tindrem amb el col·legi Dr. Morales això no ho plantejarem ni en parlarem."

-I ja per últim, com el veieu el futur?

"El futur, ja es pot imaginar, és bastant negre. Ara hem fet el pressupost per l'any que vé que és de sis milions 300.000 ptes. i el dèficit previst és de un milió 300.000 ptes., o sigui que són xifres bastant elevades. Tots confiem que surti alguna subvenció, sino ens hauríem de pensar seriament què fem, i buscar solucions. El que no podem fer és tancar la guarderia, vaja, pense que una solució o altre es trobarà."

La història de la "Guarderia" del Col·legi Dr. Morales és, i valgui la redundància, una altra història. En Josep Cano i Rodriguez ens explica com es va crear i quina ha estat la trajectòria.

"A l'any 79 es va arribar a un acord d'habilitar una classe per guarderia. Aquest acord es va fer amb els pares davant la necessitat imperiosa de disposar d'un lloc on portar la canalla petita. Durant el curs 79-80 ja va funcionar.

-Aquesta gestió és a nivell de pares, o sigui, els pares paguen una cuota i amb aquesta cuota es paga el sou de la noia que cuida als nens?

"Sí. Bé, exactament per fer això es va recavar una ajuda per part de l'ajuntament, el

qual ens va subvencionar amb el 50% durant el curs 79-80. Aquest curs, però, es va demanar i ens van respondre taxativament que no."

-Per quin motiu...

"Ens van dir que es tenia que fer per tots o per cap, i de fet no en subvencionen a cap!"

-Vàreu tenir contactes amb la primera Junta de la guarderia de les Germanes Carmolites?

"Sí, concretament ens van proposar la unificació per que pensaven que davant els greus problemes econòmics això seria la solució, però nosaltres els hi vam fer veure que això no era viable perquè l'economia continuaria essent deficitaria ja que precisament les famílies que porten la canalla a la nostra guarderia no pot pagar cuotas molt altes. En definitiva amb la junta anterior no es va treure res on

EL PREU DE LA GUARDERIA NO ES CAR SI TENIM EN COMPTE ELS PREUS QUE S'ESTAN PAGANT A ALTRES LLOCS.

clar. Potser caldria fer una mica d'història per entendre les vicissituds per les que hem passat. Durant el curs 80-81 ens van citar a l'ajuntament. Desconeixent la causa d'aquella citació ens vam trobar amb la sorpresa de que quasi ens van amenaçar dient que nosaltres seríem els únics responsables si la guarderia "Les cent fonts" s'abolís i que estàvem fora de la llei. Després d'això vam recavar informació i estudiant

“UNA SOLUCIÓ CREC QUE ES FUSIONAR LES DUES GUARDERIES. EL PROBLEMA ECONOMIC ES POSSIBLE QUE NO ES RESOLGUI, PERO LA COL.LABORACIO SERA MÉS NOMBROSA.”

Josep CANO

el contracte de l'ajuntament-germanes carmelites vam arribar a la conclusió de que no teníem tanta força com ells deien per abolir una guarderia. Llavors vam demanar informació al Ministeri d'Educació per tal de legalitzar la nostra situació. Ens van dir que era molt difícil montar una guarderia per que feien falta molts requisits. Vam

esperar a tenir una altra reunió amb la primera junta per arribar a un acord però no es va resoldre res!”

—I amb la junta actual, creu que hi han possibilitats d'establir una relació que faci possible una solució?

“Jo crec que es pot arribar a un acord, per que hi ha gent, crec, amb ganes de col.laborar.”

—Quina solució hi veu?

“Jo crec que l'única solució és fusionar guarderies. El problema econòmic segurament no es resoldrà, però la col.laboració serà més numerosa. Nosaltres estem disposats a arribar a un acord.”

En el moment en que llegiu aquestes ratlles segurament ja s'haurà fet la reunió entre els membres de les dues guarderies. La solució no és gens fàcil i per tant el futur no és massa alentador. De totes maneres, com diu en Xavi Collon, com que impera més la necessitat de la continuïtat de la guarderia, d'una manera o altra s'han de trobar solucions. No es pot descartar, tampoc, la possibilitat de crear una guarderia municipal; aquí, però, l'ajuntament és el que té la paraula. ●

PARLANT DE PEDAGOGIA

ENTREVISTA AMB LA GNA. NÚRIA

Per: Marta CLOS

La qüestió pedagògica del centre va a càrrec de les Germanes, que en les reunions de Junta tenen veu, igual que Mn. Joan, però no vot. D'altra banda la junta no intervé de cap manera a l'hora de decidir el tipus d'ensenyament, tret que hi hagi algun problema i es requereixi la seva participació.

Per tractar una mica el tema de la pedagogia, funcionament de la guarderia, etc. hem parlat amb la Gna. Núria Juvanteny i Carrera, directora del Centre, que s'ha mostrat molt oberta a l'hora de parlar d'aquest tema.

Respecte al funcionament, diu la Núria, volem ser i actuar com una comunitat educativa integrada pel professorat, els pares i els alumnes. El professorat participa activament en la tasca pedagògica i educativa

del Centre. Els nens poden entrar a la guarderia als 7 mesos i a partir d'aquí els separem en dos grups: de 7 mesos a 2 anys i de 3 a 4 anys, comptant amb el seu grau de maduresa.

—Com es distribueix el professorat?

“Són 4 persones que es distribueixen el treball segons les necessitats del grup de nens. Actualment el grup dels petits són 40. Això fa que tres de les professores atenguin aquest grup ja >

Tema del mes

(ve de la pàg. 7)

que als nens necessiten més cura. L'horari és de 9 a 7 de la tarda."

-Quin tipus d'ensenyament s'utilitza?

"El Centre no vol solament guardar. El nostre objectiu pedagògic és educar d'una forma activa respectant la individualitat de cada nen, i integrant-lo dins del grup. Això ho fem acollint al nen amb molta estimació perquè trobi a la classe un ambient segur on pugui sentir-se alegre i feliç. Això ho considerem bàsic pel seu desenvolupament físic i psíquic. Els aprenentatges i habituacions del grup de nens més petits són: caminar bé o aprendre, primeres paraules, captació de cançons i avisos, saber demanar: aigua, pipí i caca, i iniciació al joc col·lectiu. El grup dels grans: vocabulari, control d'esfínters, menjar sol saber escoltar, activitat motriu, manual i corporal, activitat sensorial, habituacions socials i relacions socials i emotives mit-

jançant cançons, contes, representacions...."

Un altre tema important del que n'hem parlat amb la Núria és la religió. Evidentment aquest tema és molt personal i són els pares els que han de decidir aquest punt, però tenint en compte que d'alguna manera forma part de l'educació que pot rebre el nen crec important conyajar fins a quin

punt aquest tema és trascendent.

La directora del Centre s'explica així: "A aquesta edad, als nens no se'ls hi pot parlar d'aquest tema, però evidentment no ho poden entendre. L'única cosa que es fa és intentar educar-los ensenyant-els hi a conviure amb amor, a compartir les joguines, a ajudar-se...etc."

MANUFACTURES ·

SACALM

elaboració homologada de baldufes

Baldufes de la major qualitat,
fetes d'alzina.

SANT HILARI SACALM

LA-CAVORCA

A Sant Hilari s'ha posat el nom de plaça de Catalunya a la que tots coneixem per plaça de Gen Torrent i que per a molts no deixa de ser i serà la plaça de la Cavorca.

La paraula "cavorca" significa "cova", "caverna" i per extensió donem aquest nom, en llenguatge popular, a arbres ja vells i també a troncs i a socques, perquè generalment n'és una qualitat accidental inherent.

No escriuré aquesta vegada
 amb paraules que s'entenguin
 -i volia dir, intel·ligibles-
 Tot just va caient la tarda
 i vós com si desesperéssim
 -i volia dir que endevínaves-
 gossos de nit i basarda,
 crits, com si perseguíssim
 -i volia dir, estranya fantasma-
 I tu, ben sol a la plaça
 Com si verms bruts et culpessin
 -i volia dir, cues, píxarades-

Lluís SERRANO
 agost 1976

ninotaires
 de casa

Xavi Clos: Alerta !! La cavorca ... !!

Porta

FINS LA FESTA MAJOR !!

Sí, lectors, TERRA se'n va de vacances. Però a la tornada, que serà abans de la Festa Major del nostre poble, pensen ofrir-vos un número extraordinari que, entre d'altres temes, hi inclourem unes planes especials dedicades a la nostra festa, així com els temes literaris guanyadors dels diversos premis celebrats durant aquest mes de juny.

I, per no enganyar-vos de les nostres intencions, us ofrim aquesta poesia censurada a l'any 76 en el programa d'aquella Festa Major.

EL CATALÀ, UNA LLEN

SOM
UNA,
NACIÓ

informe

Prescindint que la frase sigui una mica barroca, em criden l'atenció, aquesta setmana, les paraules d'un representant del Col·lectiu de Funcionaris de l'Ensenyament de Barcelona que, segons llegeixo, va declarar. "No es pot recuperar allò que no es va fer amb els catalanoparlants a base de retallar els drets dels castellanoparlants, els quals, a més, no n'han tingut la culpa". Aquest assumpte de la culpa planteja un petit problema que els mateixos castellanoparlants no semblen gaire ben disposats a resoldre. I parlo, és clar, d'aquells que es troben en situació de fer-ho i que, d'una manera o altra, ocupen llocs que els donen responsabilitat. A mi no em fa res d'admetre que la culpa ha estat del franquisme, d'un règim que va col·locar-nos en una posició d'indefensió cultural no tan sols amb les seves lleis i normes, escrites o no escrites, sinó amb una situació creada a la Península i que obligà tanta gent castellanoparlant a traslladar-se a unes terres de les quals ho ignoraven tot. Hom pot dir, amb relativa versemblança, que ni aquells pocs que s'adonaven de la nostra personalitat i la respectaven no podien fer res, o ben poca cosa. Si nosaltres teníem les mans i les llengües lligades, també les hi tenien ells. Però ho poden fer ara, quan les circumstàncies han canviat i, ni que sigui tan coixa, hi ha una autonomia. És a partir d'aquest moment, quan res ja no els priva de posar-se al nostre costat, que es fan culpables en la mesura que la perjudiquen. I la perjudiquen tots aquells qui posen obstacles a la seva normalització, al seu desenvolupament. Només una voluntat que parteix d'ells pot fer-los adoptar una actitud que ja no és obligatòria. Què diria aquell funcionari, del qual transcriu unes paraules, si l'acusava de complicitat amb el franquisme en una època post-franquista? Ho voldria entendre, que és complicitat aprofitar i prosseguir l'obra genocida del dictador, i això amb independència de la ideologia que hom declari?

Trepitjats durant tants anys, hem de sentir-nos-en encara quan se'ns parla de dos drets contradictoris que s'han d'exercir en el mateix terreny. Qualsevol defensa a perpetuïtat (i així la fan) d'uns drets que, normalment, es perden en

Sé que parlo a la paret

abandonar el propi país i passar a un altre en el qual se n'adquireixen de nous, els mateixos que tenen els ciutadans d'aquesta terra, és un intent d'importació d'aquells drets primitius que, pel sol fet de voler perdurar a l'indret d'adopció, combaten, ataquen, els de la terra escollida. No hi pot haver dos drets simultanis, contraposats. Que els governants de l'Estat espanyol pretenguin que és possible fa pensar que per a ells tampoc no deu tenir secrets la quadratura del cercle. Si fa no fa, tant de mèrit tindrà solucionar un problema com l'altre. En bona llei, tots aquests castellanoparlants que són objecte de la preocupació del funcionari al·ludit i de tants altres, podrien acusar-nos de "retallar" els seus drets si els obligàvem a romandre al marge de la comunitat catalana, si els negàvem el dret d'incorporar-se al nostre poble, a la nostra cultura. Són ells qui ens retallen els nostres quan, no contents de prolongar aquí una llengua forastera, la fan obligatòria per als catalanoparlants. Com sovint s'ha dit, no sabem que l'Estat subvencioni d'altres llengües, segons ell tan "espanyoles" com el castellà, en terres castellanones on viuen catalans, o bascos, o gal·les; tanmateix, d'això ningú no en diu retallar els drets originaris d'aquestes contrades, i no ho és, perquè les institucions d'una cultura no han de pagar pas a casa seva una altra cultura. Menys ho faran si aquesta cultura de fora es troba en situació de poder substituir la indígena. És el cas de Catalunya i de tots els Països Catalans. No pot ser perjudicat el dret de cap cultura que disposi d'una casa seva, on aquella cultura serà nodrida també pels procedents d'altres terres, però sí que ho pot ser, i ho és, una cultura envaïda quan els qui es converteixen en ocupants, conscients o no de ser-ho, protesten contra imposicions un cop han aconseguit de dominar amb l'ajut d'un Estat que els encoratjava. Si es vol parlar d'imposicions, cal començar, com en tot, per la primera. Aleshores veurem que no n'hi ha cap més.

Manuel DE PEDROLO

aj. aregut a l'Avui del dia
25 de febrer del 1981

GUA DISCRIMINADA

La normalització lingüística i el poble [I]

Amb l'entrada en vigor de l'Estatut d'Au-
tonomia, ha esdevingut llengua oficial a
Catalunya la nostra pròpia llengua. Això
vol dir que ha de ser admesa en tots els àmbits
oficials, i que no pot ser rebutjada en el nos-
tre país.

Les dècades anteriors, de repressió i prohibi-
ció primer, i d'una certa tolerància en els àm-
bits no oficials després, tingueren conseqüèn-
cies molt diverses, algunes de les quals no han
estat encara prou reconegudes: i aquest fet im-
pedirà durant molts anys l'assoliment de la
plena normalitat del català. Aquesta normalitat
lingüística no cal dir que és la màxima priori-
tat d'aquesta direcció general de política lin-
güística.

Mirarem doncs algunes d'aquestes conseqüèn-
cies, no pas amb un afany de doldre'ne, sinó per
què cal identificar-les per superar-les i neu-
tralitzar-les.

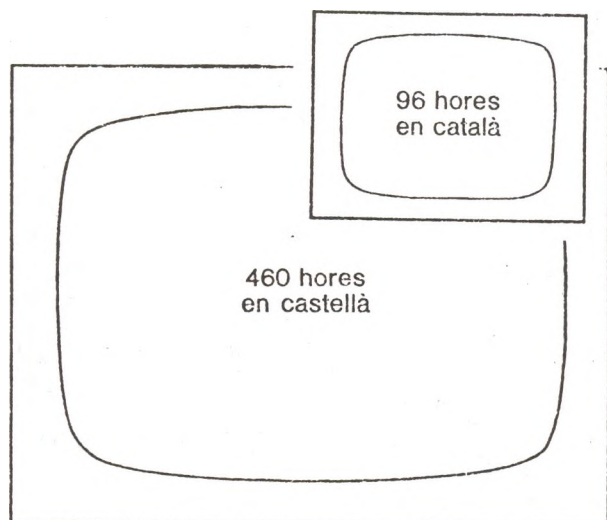
En primer lloc, és evident que l'absència del
català de l'escola (i encara més, la virulenta
prohibició del seu ús en algunes d'elles dura-
nt els anys an'posteriors a la guerra) ha fet
que la majoria de la població catalana s'ex-
pressi amb poca certesa, i en un llenguatge més
o menys afectat per barbarismes adoptats del
castellà. La televisió i la ràdio també han ju-
gat un paper molt important en aquest procés
de distanciament del poble de la llengua culta
catalana. Ara doncs, ens trobem que moltes pers-
nes, abans d'escriure en un català potser imper-
fecte, ho fan en la llengua que aprengueren a l'
escola: i ho fan també en escrits d'àmplia difu-
sió. Això retarda notablement el redreçament
del català, pel que fa tant a la difusió del seu
ús com a la correcció amb que s'usa.

Miquel STRUBELL

SUGGERIMENTS PER RECATALANITZAR EL NOSTRE PAÍS

Usaré el català o faré que s'usi:

- Registre civil
- Tarques de visita
- Cornets d'identitat (DNI, Estudiant, professional)
- Ròtols indicatius de la casa/pis on visc
- Guia telefònica (nom i anuncis)
- Contestador automàtic
- Talons
- Factures, rebuts
- En comprar (botigues, mercats, quioscos, ...)
- Subscripcions-impresos (diaris, revistes... publi-
cades als Països Catalans)
- Anuncis i publicitat
- Indicadors externs de la botiga
- Paper d'embalatge
- Membrets cartes personals/comercials
- Etiquetes
- Correspondència amb establiments comercials

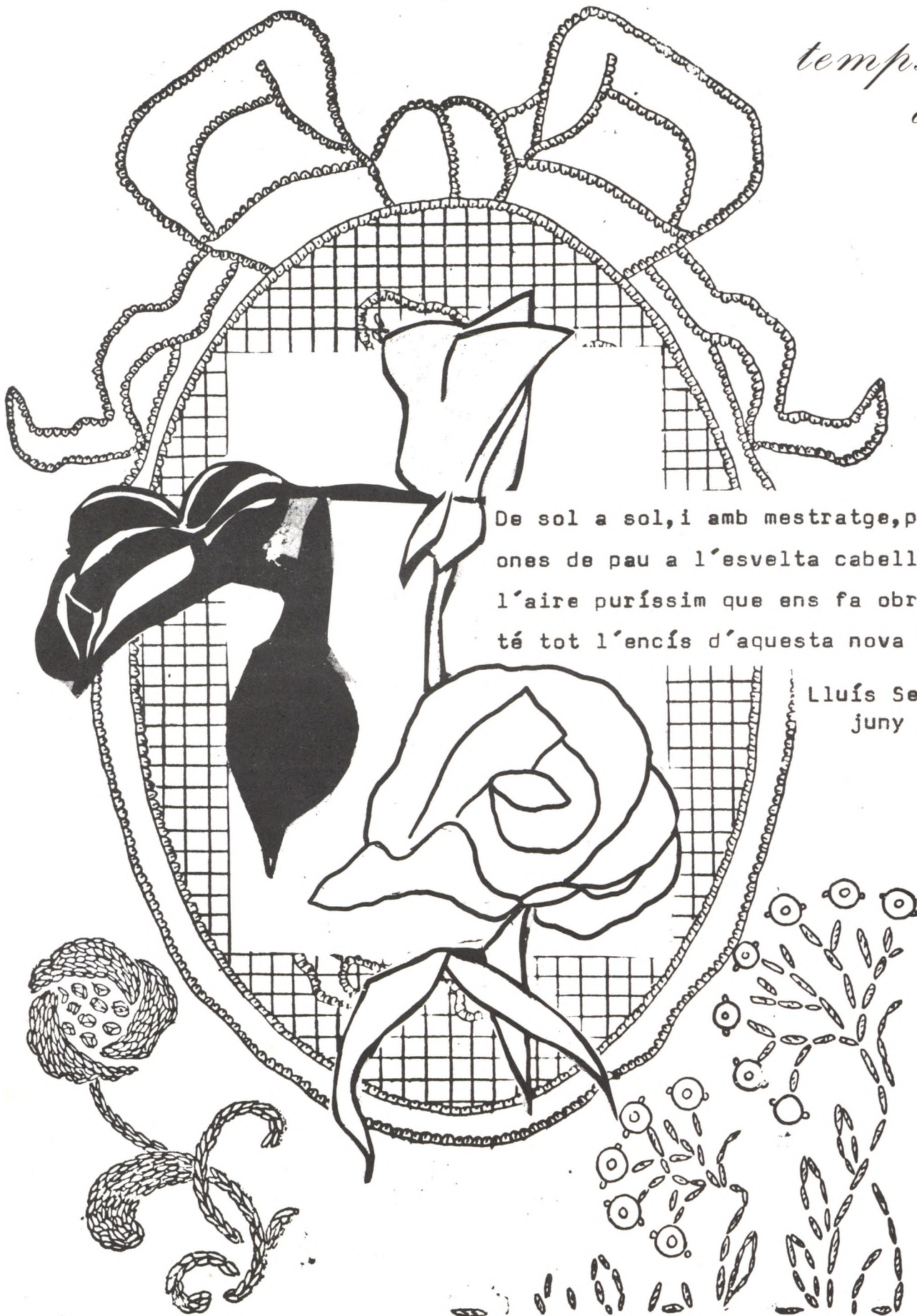
HORES DE PROGRAMA EN CATALÀ I CASTELLÀ A TV.
(mensuals)

Font: Grup de Mitjans de Comunicació de NE

P.R.I.M.A.V.E.R.A

M.A.R.C.I.D.A.

*temps
de
flors*

De sol a sol, i amb mestratge, portes
ones de pau a l'esvelta cabellera;
l'aire puríssim que ens fa obrir les portes
té tot l'encís d'aquesta nova primavera.

Lluís Serrano
juny 1981

ESBOÇ POÈTIC

ENIGMÀTICA

Esguardant un pomell de roses
què n'han dit de coses!...
Les roses.
Quan les roses parlen de coses,
Les roses.
Les coses d'avui... i de sempre.
Les roses.
Fitant-les amorosidament
expliquen les coses.
Les roses.
En son caliu oculten les coses.
Les roses.
Coses pel temps extingides ha.
Les roses.
En resplendeixen de formosor
Les roses.
Més, ai! tenen espines punyents.
Les roses.
Però es punyint que en diuen de coses...
Les roses.

L'AMOR I LA ROSA

He oït parlar calmosament a una rosa
amb l'amor que pel rosè esdeixondria:
si posseïxes com jo sentors de rosa
digues, per què fineix quan ja no nia?.

Suau ha dit: com tú sóc rosa formosa,
posseeixo bellesa i també perfum,
però, tu, també t'esfulles calmosa
i de ta boniquesa perds la llum.

Se n'extingeix suaument la meua vida,
però no sóc tant injusta com tu,
sóc flor d'olorosos pètels mardida
que tinc un perfum que no té ningú.

Marcits els pètels, ma vida extingida,
perfum exhalo arreu d'on m'ha posat,
el meu suau perfum en guareix la vida
d'aqueslls cors que tu has martiritzat

Ma del Pilar MONTSERRAT i PUIG

L'AMOR A LES FLORS

o las estimém pas gayre, tal com sona. Pochs
son realment els qui's cuyden de las flors.
Molts, en veritat, cercan ab passió novas formas
de flor, basquejant-se per ellas com un nen pel
kaleidoscop. A molts també'ls pla tenir un bon
assortit de flors en la estuba, com els agrada
un bon servey de plata á taula. Molts s'interese
ssen científicament en ellas, anque més en la
nomenclatura qu'en las flors. Y una pocha fru-
heixen llurs jardins. Però jo may he sentit
dir que una pesa de terra bona pera edificar
no s'edifiqui perque fa bonas flors. May he
sentit dir que's mantingui un parch pera la
cría de jacints salvatjes, com s'en mantenen
pera la de bestias salvatjes. Y essent com es
la primavera el temps principal de la flori-
da, jo veig que la major part de la gent pas-
san á gratscient aquesta edició
san a gratscient aquesta estació en las ciutats.

Fa cosa d'un parell d'anys un emich meu, de
vista molt fina y d'humor excéntrich, se va fi-
car al cap violar aquesta costum nacional y a-
nar al Tyrol en primavera. Atravessava ab una

colla de companys tan ceparruts com ell una
vall vehina a Landeck, quan al lluny aparegué
una montanya cenyida á mitja falda ab una fai-
xa blava, com la nostra regina. ¿Ere un núvol
blau? ¿Una blava banda horizontal del ayre ma-
teix que Ticiàno respirá en sa joventut, y que
cap més mortal havia de respirar altre cop? ¿E-
ra un efecte de miratge -un meteor? ¿Remendria
en zent aprop? (deu millas de sinuós camí so-
parava encara als vianants del peu de la mon-
tanya). Aytals eran els dubtes que aquell efec-
te'ls suggeria. El meu emich de vista fina fou
l'únich d'afirmar qu'alló era real; -fos lo
que fos, no era pas ayre, no s'esvahiria. Les
deu millas de camí foran fetas, el carruatje
deixat, la montanya assolida. Y allí'ls espera-
va pacientment, expandint-se encara ab més ampla
opulencia i lluhor més celestial, un cinzell
de gencianas. Aytals cosas se poden veure real-
ment als Alps en primavera, y no més qu'en pri-
mavera. Malgrat això, observo que'l comú de la
gent prefereixen anarhi á la tardor.

John RUSKIN.

sabieu que...

LES NOSTRES CAPELLES

Jins ara sempre pels articles havia es corcollat una mica en el temps per a donar a conèixer aspectes del nostre poble que havien tingut una importància en el seu moment.

Avui m'ha estat fàcil escollir el tema. Un dia em tucà un senyor, a qui no coneixia, en Josep ^M Gavin, i em digué si el volia acompanyar, que ell es dedicava a fotografiar totes les capelles, senseres o caigudes, de tots els pobles de Catalunya i que el podia ajudar. N'havia sentit a parlar perquè és president dels "Amics del Romànic", per les troballes d'esglésies antigues, per les seves publicacions sobre capelles de diferents comarques catalanes, i per coses estrafolàries que feia (1). Vaig acceptar-ho de molt bona gana.

Bé, el cas és que un bon dissabte ens trobem a Sant Hilari i tots (en Gavin, en Centelles -un seu acompanyant- en Quico Danés i jo mateix) descobrim que tenim un patrimoni a conservar: les capelles de les nostres contrades.

Pensareu... sí, la capella dels Dolors, el Pedró, Santa Margarida..., però es que amb dos dies vàrem fotografiar-ne una trentena i encara ens en manquen deu o dotze per a fer. Al capdavant ja us posaré la llista i fareu un..., és clar que sí! Ja l'he vista aquella però no m'hi havia fixat mai.

Amb aquell bon senyor, un home inquiet, castís i entregat, emprenguérem l'aventura de donar testimoni fotogràfic de tot allò que era o havia estat una capella, per petita i vella que fos, i vàrem disfrutar. Ells creien que amb un dia ho fariem tot però l'empresa els va sorprendre: les Guillerries són terres feréstegues que es fa respectar i dir sí senyor. Del Nen Jesús de Praga a Santa Margarida, el Pedró, Valclara, Tortadès, El Soler... i encara no ostem.

Veure com aquell home treballa per a donar a conèixer una cosa que és patrimoni de tot el país en general i dels homes de les

Sant Miquel de Cladells

Guillerries en particular, i que ho tenim a casa nostra, em va fer reflexionar i pensar que massa vegades han de ser persones de fora que ens diguin que tenim coses que interessin a una comunitat molt més àmplia que la local.

L'experiència fou molt bona perquè amb un parell de dies recorreguérem la major part de la comarca i també perquè si es va amb gent que sap més sempre s'hi aprèn.

Si faig aquestes ratlles sobre aquest tema és perquè des d'aquí voldria fer una crida a tots els que de veritat estimen la terra i les seves coses per a que intentem conservar-les. Aquell home ja acomplia el seu objectiu: inventariar i fotografiar capelles i donar-les a conèixer; però a vegades, quan vàiem l'estat deplorable en que es-

àven, em queia l'ànima als peus i pensava com és possible que es deixin caure?. D'algun gairabé varem haver de fer sortir els porcs per entrar-hi nosaltres i en una altra feia quinze dies que s'els havien emportat les piques de l'aigua beneïda de pedra picada.

La sensació d'impotència davant aquestes coses i fets és enorme, però no treu que tinguin un interès; la responsabilitat és en tot cas de l'amo.

La cultura d'un poble es demostra estimant les coses que en formen el patrimoni en la seva totalitat. Gent de Sant Hilari, tots plebs, salvem i recuperem aquelles coses que ens identifiquen com a comunitat! Conservem el que queda perquè demà serà massa tard i no lamentarem! Pensem-hi! ●

Àngel SERRADESANFERM

(1) A la seva casa de Valldoreix té una reproducció exacte de la torre-campanar de l'església de Molló.

Capelles que hauríem de conèixer:

La del Sagrat Cor de Vilavecchia	
Mansolí Mou	Verge dels Dolors
Mansolí Vell	Germanes Carmelites
Del Castell de Saleta	Oratori de les Germanes
La del Soler	Capella del Cementiri
La de la Fàbrega	La dels Campaments
De la Talleda	Església Parroquial
Del Crous	El Pedró
Sant Miquel de Cladells	Del Carbonell
Santa Margarida	De la Cortina
El Sobirà	De Joanet
Sant Salvi	De Montalt
Establiment de la Font Picant	
El Coll	
Sant Andreu de Bancells	
Quorós	
Valleclara	..., i encara n'hi han més!!!

**escriptors catalans
actuals**

MANUEL DE PEDROLO

(un autor prolífic)

Manuel de Pedrolo va néixer a l'Aranyó (Segarra) a l'any 1918, té doncs actualment 63 anys.

Autor polifadètic: novel·la, teatre, poesia, assaig, etc... Tot ho ha tocat i moltes vegades amb un cert remarcable.

Les seves novel·les més remarcables publicades són: "Avui és parla de mi", "Joc brut", "Tocats pel foc", "Mossegar-se la cua", "Traje final", "S'han deixat les claus sota l'estora", "Cops de bec a Pasadena", entre d'altres.

Hi ha, malauradament, una opinió estesa que el català escrit és un reduït espai de lectors, que sempre són els mateixos, una minoria intel·lectualitzada i, per tant, les edicions no solen sobrepassar de tres a cinc mil exemplars.

Això és cert, però potser es pot afegir que els novel·listes catalans tendeixen a escriure precisament per aquesta minoria i pensant en ella, les seves obres són o estan condicionades per aquest fet, que és real per més que ens

dolgui, o sia que no són del tot populars.

Pedrolo trenca amb aquesta costum i escriu per un públic molt més ampli, més popular i senzill i demostra que hi ha més gent que llegiria en català si els autors, encimbellats en llur intel·lectualisme, s'avinguessin al nivell del públic molt més ampli i senzill, que desitja tornar a llegir

parlem bé

Mal dit

Clavijas
Cobro
Comedrona
Companyerisme
Concejal
Deber
Delanter
Derrotxe
Desaigua
Desengrassar
Desfile
Declindar
Despedir
Espido
Después
Desvio
Disfràs
Disfrutar

Lex. èit

Clavillos
Cobrament
Llevadora
Companyonia
Conceller
Deure, tasca
Davanter
Deven, ell
Desguàs
Desenpreixar
Desfilada
Destriar, fiter
Acomiadar
Comiat
Després
Marrada
Diefressa
Gaudir, fruir,
passar-s'ho bé

R. de SACALM

normalitzem el català

Fixem-nos, avui, en alguns verbs que sovint es pronuncien malament.

Per exemple:

"No és el mateix volguer que poguer."
"Si vols sapiguer, has d'estudiar."

En català no hi ha cap infinitiu que acabi amb la terminació guer.
Per tant, hem de dir:

"No és el mateix voler que poter."
"Si vols saber, has d'estudiar."

Tampoc no és correcte dir:
Incloir, combetar, emitar, comecetar...
Cal dir correctament:
Incloure, consistre, emetre, començar...

No diguis mai:
"Als primavera van florir les flors".
"Volem pertendrer al club de futbol".
"S'ha de favorirer el necessitat".
"Hom de penarbirer assentist".

Si volen parlar correctament, cal dir:

A la primavera van florir les flors.
Volem pertindre al club de futbol.
S'ha d'afavorir el necessitat.
Hom de penarbirer assentist.

No digueu tampoc: comer, capicent,...
Cal dir: comer, capicent...

No digueu: He presat la llibre...
Hi tampoc: He llibre capicent...
Cal dir: He presat la llibre...
Cal dir: He llibre capicent...

Observator

en el seu propi idioma. Tampoc es té cura en atendre les novíssimes generacions que tot just ara redescobreixen als col·legis, als Instituts la nostra maltractada llengua.

Amb la seva novel·la "Mecanoscrit del segon origen", Manuel de Pedrolo s'acosta al jovent, als seus protagonistes són una noia de 14 anys i un nen de color de 6 anys. El tema és de ciència ficció la destrucció de la Humanitat per extraterrestres, del qual, pràcticament, ells són els únics supervivents. El lloc de l'acció: Catalunya.

Com es pot veure, tots els elements capaçs d'interessar a la joventut, tant sensible a tot el que sigui fantasia i ciència, a més de l'edat dels protagonistes, cosa que fa possible encara més que el jove lector se senti identificat amb ells.

El tiratge de les novel·les de Pedrolo sobrepassen amb molt els cinc mil exemplars, principalment "Mecanoscrit del segon origen", el qual, per la temàtica, personatges, riquíssim lèxic i planer llenguatge, ha estat recomanat per a llibre de lectura i estudi a les escoles de BUP en les classes de català.

Tot recordant...

EL CAPELLÀ DE VILLARET (i II)

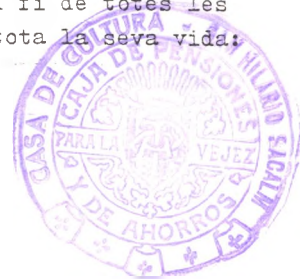
Aquesta vinculació a la seva terra i en especial al seu redós pairal de Villaret és una constant en tota la seva poesia. Villaret Vell, el seu lloc de naixença, és per al poeta l'arcàdia mítica ("Oh, masia, on els meus pares bolcaren sa pairalia..."), l'encarnació de glòries passades ("La fe que salva els pobles salvà aqueixa masia / de l'urpa dels francesos en guerra de l'any vuit"), el signe de riquesa i prosperitat presents ("De porcs i bous i vaques i xais en abundància / veureu en corts els obis i menjadores grans"), el símbol de l'amor patri que encarna la pagesia ("Caliu de nostra pàtria que Catalunya un dia / servava en llar sagrada nascut del seu amor"), la projecció còsmica cap a la plana i cap al màgic blau del mar ("De ma cambra en finestra veig tot Santa Coloma /

la Selva il·luminada fins ben arran del mar") i, tant se val, la projecció espiritual i mística ("Mireu-la dalt la serra la patriarcal masia / qui viu al so de càntics dels àngels de la pau")

Aquesta és una breu mostra de la poesia que mossèn Lluís G. Pons aplegà en el petit volum *PERFUMS DE VIOLETA* l'any 1959. En morir deixà una colla de papers inèdits que, segons he pogut constatar, sembla que malauradament s'han perdut. Una poesia, repeteixo, la principal característica de la qual no és el to líric ni la perfecció formal sinó el vincle intens, com en el cas de Busquets i Punset, a aquest petit racó de Guilleria que el poeta exalça i sublima fins a l'ideal i que esdevé, així, principi i fi de totes les coses i motiu principal de tota la seva vida:

*Més m'estimo un palm de cel
que no pas tota la terra
nasqui sota el bell Salterra
sota els peus de Sant Miquel
Es aquest el meu estel
i d'ell, Villaret fulgura
fins que caigui en sepultura
ell serà el meu orient
i em clourà amb el sol ponent
del cel a ma ansiada altura*

Francisc DANÉS

FONTANÉ, NOU PRESIDENT

Fa molt poc que s'ha acabat la Lliga de 2ª Regional, en la qual milita el nostre primer equip i vull intentar passar una mica de balanç, sempre és clar, sota el meu punt de vista particular. El Sant Hilari ha acabat amb dos negatius com a conseqüència d'haver perdut molts punts a casa, mentre que a fora ha obtingut resultats força positius (si la memòria no ens falla 8 punts), el que ve a suposar que a casa s'han perdut 10 punts (creiem que massa). Per intentar justificar aquesta circumstància jo diria que al Sant Hilari ha tingut al llarg de la temporada un equip per jugar millor al contraatac que per portar la iniciativa; i és que cada vegada es posa més difícil jugar a casa (els equips es tanquen i costa molt trobar la manera de marcar gols).

Com anècdota a resaltar, dir que el Sant Hilari ha tingut l'honor de guanyar al líder, el Vilobí, enant i tornant (amb un balanç de 8 gols a 2).

Els jugadors han estat la majoria de Sant Hilari i tots (menys 3 que han cobrat fitxa), han cobrat una compensació per partit guanyat.

Quant a l'entrenador, va començar la temporada l'Aguilar (ex-arbitre) que la temporada anterior havia entrenat al Bescanó; però la seva forma de tractar als jugadors no era l'adequada per un equip d'aficionats, i va tenir problemes, i la Junta va decidir canviar-lo, agafant l'equip en Quim Raset, que té la virtut d'ésser del poble i de conèixer

tots els jugadors, cosa que compensa alguns petits defectes que té, com totes les persones tenim.

La meua opinió és que el Sant Hilari sempre ha de tenir un entrenador de casa, i que hauria de formar un equip integrat exclusivament per jugadors de Sant Hilari o de les rodalies (però no gastar diners en fitxes, com a molt únicament fitxar un jugador que es consideri necessari, com podria ser el cas d'un porter). Crec que el que s'ha d'evitar és que es fegin mal bé jugadors de casa per manca d'oportunitats, i un altre punt és donar pas als joves, tal com ha fet en Raset en els darrers partits.

L'equip juvenil

Referint-me a l'equip juvenil, dir que bona part estan en condicions de jugar al primer equip i que es renovi el juvenil (introduint infantils). El treball de la cantera és de molta importància i gairebé sempre és el més sacrificat i el que es vaclra menys. El que sí és molt positiu, és que es fan equips de Benjamins i Alevins que és així com s'aconse

gueix que la mainada agafi afecció, i que puguin existir unes perspectives de futur. També aquest any s'ha fet un equip de veterans que no volen perdre la forma, i que jugan molt bé. Varen guanyar a l'Arbúcies per 4 gols a 1.

FONTANÉ, PRESIDENT

Per acabar aquest resum futbolístic, parlar de l'Assemblea de Socis, que s'ha fet al Casal dels Avis, el dia 6 de juny, i en la qual ha sortit com a nou president el soci Salvador Fontané, que substituirà a en Colomer. A la mateixa reunió es va passar balanç de l'estat de comptes del club, que porta un petit dèficit de 45.700, a les quals es poden descomptar 15.000 pessetes que queden a la Federació, per tant un dèficit mínim, tot i que hi ha hagut uns 80 socis que no han retirat el seu carnet.

També el senyor Colomer va informar del traspàs del jugador hilararienc Andreu Porta al Girona, i que per compensar aquest traspàs el Girona jugarà un partit al nostre camp. No cal dir que és una notícia que ens alegra i desitgem el màxim de sort a aquest jove jugador local.

S'han produït les baixes dels jugadors de les rodalies de Sant Hilari; és a dir, d'aquells que no eren del nostre club en propietat; si bé, hi ha possibilitats que algun d'aquests jugadors continui. ●

Salvador CLOS

I Lliga de futbol sala

Fa un parell de mesos que va començar a Sant Hilari, a la pista de tennis del Club Villaret, la I Lliga de Futbol Sala. Semblava que no tindria molt d'èxit, doncs només falta una setmana per acabar la lliga i, contra el que es pensava, el campionat està amb una gran emoció: en cara no està gens clar el guanyador.

Els equips que participen són Impremta Durán, Johil, L'Espalma, Cosmos, Club Villaret, Villaret Juniors, Esports Serras, Placeta,

Trumphers, Joventut Sant Hilari i Roger de Flor.

Tal com està la lliga, sembla que tres equips amb moltes possibilitats de quedar a primera que són el Club Villaret, que no més ha perdut un partit amb la Placeta, el Villaret Juniors, que ha perdut amb el Club Villaret, i l'Impremta Johil, que ha empatat amb el Cosmos. Crec que entre aquests tres equips es decidirà el primer lloc. Ara, tots

els equips

els partits d'aquests tres equips són a cara o creu: un sol empat el deixa fora de combat.

CLASSIFICACIÓ ACTUAL

Club Villaret - 14 punts	
Villaret Jr.-	12
Cosmos-	11
I. Duran-	9
I. Johil-	9
Placeta-	8
L'Espalma-	6
Roger de Flor-	3
Esports Serras-	3
Trumphers-	2
Joventut St. H.-	2

Toti SERRAS

LA NOVA JUNTA DEL CLUB

C. E. SANT HILARI

La Junta ja està pràcticament formada i serà la següent:

Comissió Deportiva: Josep Pla, Antoni Ramon i Joan Parareda (vice president)

Encarregat dels Juvenils: Ramon Rosquelles

Delegats de camp: Pere Martínez i Salvador Fuguet

Vocals: Honest Masnou, Emili Obiols i alguns altres que completaran.

No cal dir que donem l'enhorabuena a la Junta Directiva que ha abandonat (per haver sabut dirigir bé el Club), i desitgem el màxim de sort a la nova Junta que s'ha format.

Campions escolars de Catalunya

El Col·legi Sant Josep s'ha proclamat campió de Catalunya als Campionats Escolars de tennis de taula, aquesta bona nova mereix destacar-se, doncs que un equip esportiu de Sant Hilari es proclamí Campió de Catalunya, és un gran esdeveniment de gran relleu i que ens ha d'alegrar a tots.

Va ser el passat 23 de maig, al Pavelló d'Esports de Vic on l'equip escolar del nostre poble va quedar Campió Catalunya.

Aquest campionat ha estat organitzat per la Generalitat.

L'esmentat col·legi del nostre poble, després de quedar campió de la comarca de La Selva, s'enfrontà en vuitens i quar

cia" de Girona): Marasme, Anoia, Joan Bosch Navas i Ciutat Meridiana (Barcelonès). En semifinals eliminà al Xarxa-81 (Osona) i a la final va derrotar l'equip representant del Tarragonès per 3 a 1.

Les partides es jugaren amb el sistema "Copa Davis" (dos individuals, un doble i dos individuals).

Tant l'organització com els arbitratges varen estar a càrrec del Club Ping-pong Vic, i varen ésser modèlics.

Ens agraderia molt que aquest important triomf en un Campionat de Catalunya servis per a promocionar molt més l'esport al nostre poble.

Potenciar l'esport i donar-hi suport és el camí a seguir.

ESPECTACLES

Cinema Tivoli

JUNY

23 i 24: "LOS BINGEROS". Espanyola Color. Amb Fernando Esteso i Andrés Pajarés. Dtor. Mariano Flores

27 i 28: "EMPIEZA EL ESPECTACULO" USA. Color. Roy Scheider, Jessica Lange, Ann Reinking. Dtor. Bob Fosse.

JULIOL

4 i 5: "COMO EN LOS VIEJOS TIEMPOS". USA. Color. Chevy Chase, Goldie Haren, Charles Grodin. Dtor. Jay Sanchich.

11 i 12: "AMOR EN PRIMERA CLASE" Italiana. Color. Silvia Kristel, Enrico Montesano i Lorenzo Aiello. Dtor. Salvatore Samperi.

18 i 19: "CHOCOLATE" Espanyola, Color. Manuel de Benito, Angel Alcázar, Paloma Gil. Dtor. Gil Carrete ro

25 i 26: "GLORIA". USA. Color. Gena Rowlands. Dtor. John Cassavettes.

Juny

FESTA MAJOR PETITA

Dia 24: 9,45-Repic de campanes

10-Cercavila amb el grup "El Setrill" amb gegants i caparruts.

10-Tir al plat

4,45-Concert de Música Catalana a càrrec de la "Coral Sallarés"

6,30-Pça. Cinto Verdaguer. Audició sardanes amb la "Cobla Canigó". També es farà el 2on ball de gegants.

10,15-Pça. Gravalosa. Audició de sardanes amb la "Cobla Canigó".

"EMPIEZA EL ESPECTACULO"

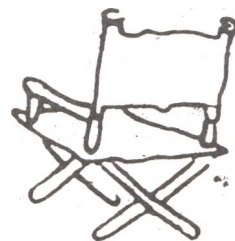
Aquesta pel·lícula és la història d'un coreògraf d'èxit a Broadway que mentre prepara l'estrena del seu proper espectacle, està recordant moments passats de la seva vida, en un diàleg amb la mort, presentada a la pel·lícula com una dona molt bella. L'èxit d'aquest coreògraf en el món de l'espectacle ha sigut tan gran com el seu fracàs en la relació personal.

Bob Fosse va escriure aquesta història després d'una operació de cor que li varen fer, similar a la del protagonista.

Les coreografies de "Empieza el espectáculo" estan filmades d'una manera molt intel·ligent.

El muntatge és genial i cal destacar també el número musical del final de la pel·lícula.

Resumint, podríem dir que és un bon film sense arribar a ésser una obra mestra ni potser una peça clau del musical. Tampoc supera el Bob Fosse de Cabaret o Lenny.

XXXV HOMENATGE A LA VELLESA

11,45-Concentració al Casal

12-Misa

2-Dinar de germanor

Júliol

Dia 2: Audició sardanes a la pça. Gravalosa (a les 10 nit)

Dia 10: Festa de Sant Cristòfol

Dia 11: I Campionat de Baldufa a a la Pça. Cinto Verdaguer. Hora: 5 de la tarda. Inscripcions al Hospital del Grèvol i L'Espelma pub. Preu: 100 ptes.

Dia 15: 10 nit a la Pça. Cinto Verdaguer, audició de sardanes

Dia 17: Havaneres i ball. Organitzada Patronat de Turisme de Girona

Dia 18: Festa dels Quintos

Dia 19: Campionat de Petanca

Dia 22: Orquestra "Acordeons de Barcelona"

Dia 23: Audició de sardanes a la plaça Gravalosa (A les 10 de nit)

Del 25 fins al 31: Setmana de la Joventut

DEMOGRAFIA

NAIXEMENTS

Maig

Dia 3: Silvia Cardona i Mòregas

5-Marc Esteban i Costa

4-Ester Elias i Mòregas

15-Ester Donadeu i Cruz

17-Marc Nayoles i Perich

21-Carles Comas i Mòregas

25-Albert Tarrés i Serradesant

26-Silvia Sánchez i Monfort

27-Susana Cardona i Pastells

28-Jordi Campeny i Pujot

29-Míriam Soler i Sallent

DEFUNCIONS

Maig

Dia 9: Francisco Olmos i Perez

10-Ramon Soler i Solergibert

15-Lorenzo Turón i Juanhuix

BIBLIOTECA

Novetats "LA CAIXA"

LA DANSA POPULAR A LES COMARQUES GIRONINES

PICASSO. Josep Palau i Fabra

HISTÒRIA DE CATALUNYA. Jaume Sobre qués i Gallicó

EL VIAJE DE COLON; EL VIAJE DE MARCO POLO; EL VIAJE DE MAGALLANES.

Piero Ventura

EL MÓN VEGETAL. Mark Lambert

FOLCH I TORRES, ESCRIPTOR PER A

NOIS I NOIES. Joan Barceló

CARONTE AGUARDA. Joan Savater

COMO GANAR DINERO CON LA CRIA DEL CARACOL. Joan Barrier

EL PETIT PRINCEP. Antoine Saint-Exupéry

CON FLORES A MARIA. Alfonso Grosso

JOHN LENON. Jordi Sierra i Fabra

EL FOC I ELS INFANTS. Manuel Pascual Pons

"EL FOC I ELS INFANTS"

Aquest llibre, tractat amb la simplicitat de la lectura infantil, és un manual complet de divulgació escolar sobre prevenció d'incendis a la llar. Els darrers anys, les estadístiques assenyalen 235.000 incendis de mitjana anual en el sector de l'habitatge i d'aquests el percentatge més gros es podia haver evitat.

En aquest llibre els infants i els pares aprendran de familiaritzar-se amb la protecció contra incendis a la llar d'una manera planera i pràctica d'aconseguir que es redueixin considerablement en el nostre país aquesta mena de sinistres.

Dolors

PREMI S

La Llibreria 22 de Girona convoca el primer premi de narrativa Just Manuel Casero, en homenatge al polític socialista mort fa uns mesos. Les obres han de ser presentades al local de la llibreria (carrer Hortes, 22. Girona) abans de l'1 d'octubre; els interessats poden demanar a aquesta adreça les bases del concurs. El primer premi està dotat amb setenta-cinc mil pessetes i el segon amb vint-i-cinc mil.

Concursos a Sant Hilari

Organitzats per la Comissió de Cultura de l'Ajuntament hilarienec, es convocaren dos concursos, de dibuix i pintura i de literatura, que anaven dirigits principalment als escolars. Aquests premis, els resultats dels quals no us podem oferir donat que es lliuren el mateix dia de sortida de TERRA (21 de juny), s'inclouen dintre la campanya cultural que han endagat diversos centres culturals, entre els que s'inclou el premi literari convocat per TERRA, i que, en definitiva, no es més que esporonar definitivament les ànsies culturals dels més menuts i dels demés hilarienecs. Esperem, en tot cas, poder-vos oferir els resultats d'aquestes convocatòries en el proper número de TERRA.

Espectacles

Dia 24 de juny: I Slalom Sant Hilari, en el camp Municipal d'Esports, a dos quarts d'onze del matí. Organitza: Penya Automovilística i patrocina el Club Villaret.

MÚSICA

UN BON COMENÇAMENT

L'associació "Els Amics de la Música" de Sant Hilari ha començat amb bon peu la temporada de concerts, amb l'actuació del Grup VEUS DE BESALÚ, que ens han delectat amb una magnífica cantada d'hevaneres i cançons populars, al local de la Cooperativa.

Selecta vetllada, la d'aquest últim diumenge de maig, tant per la qualitat del recital, com pel nombrós i simpètic públic, al qual s'obsequià, a mitja part, amb un tast de rom cremat, per acabar d'arrodonir la festa.

Realment ha estat un bon començament de la temporada musical d'estiu. Actuacions d'aquest caire donen vida i relleu al poble.

Es d'agradir el suport de la Caixa de Pensions, com també l'associació de la Cooperativa.

S'esperen altres concerts pel juliol i l'agost.

ENTRANTS D'ESTIU

Ara que vénen les calors, és el temps de preparar uns entrants freds, una mica consistents per tal que amb aquest primer plat un segon a base de carn o peix estigui l'àpat llest.

Les tres receptes que us donaré avui són totes típiques de Catalunya i que les podem tenir molts dies a la nevera o bé que es poden preparar un dia per altre.

(Els ingredients de les tres receptes són per a sis persones)

EMPEDRADA EMPORDANESA

600 gr de bacallà
1 Kg tomàquets
2 cebes mitjanes
250 gr mongetes blanques
3 ous durs
6 cebes tendres
100 gr pebrot en vinagre
oli, vinagre, pebre i julivert
Amb el bacallà feu la mateixa operació que les anteriors receptes. Bulliu les mongetes, les cebes, els tomàquets, els ous durs i el pebrot tallat tot a tires.
Junteu-ho tot, afegint-hi el julivert tallat ben petit i amanir-ho tot amb l'oli i el vinagre.

A la propera revista parlarem dels entrants freds líquids, tal com "el gaspatxo", "la Vichysoise" i "el ajo blanco maleguño".

ESQUEIXADA DE BACALLÀ

800 gr de bacallà
400 gr Tomàquets
300 gr cebes
200 gr pebrots verds
200 gr " vermell
200 gr olives verdes i negres
oli i vinagre
Dessaleu el bacallà fet a trossos.

Les cebes, els tomàquets i els pebrots tallat tot a trossos ben petits o bé a tires. Deixeu-ho tot un ratet amb aigua freda,

Després junteu el bacallà amb els altres ingredients ben escurats i amanir-ho.

XATONADA

3 escaroles ben blanques
600 gr bacallà salat
500 gr tomàquets verds
200 gr olives verdes
12 filets d'anxoves
2 grans d'all
1 bitxo
2 cullerades de pebre vermell
oli, vinagre i sal

Treieu les espines del bacallà fer-ne trocets petits i deixar-los en remull. Agafeu les escaroles i feu-les trossos poseu-les en un amanidor ben gros i afegiu-hi les olives i els tomàquets tallats a trossos, les anxoves i el bacallà.

Piqueu al morter l'all, el pebre, l'oli i el vinagre.

Quico BRUGUES

Feu

publicitat

i

subscribiu-vos

a

la

revista

T E R R A

EN RETENIMENTS

solucions al numero 15:

- A) Jeroglífic:
"encara sóc a casa"
- B) Encreuat:
Horitzontals: 1.-botiga. 2.-en; net. 3.-setè; 4.-ts; mes. 5.-i; s; si. 6.-animal.
Verticals: 1.-bestia. 2.-ones; n. 3.-t; t; si. 4.-Inés; m. 5.-ge; ase. 6.-limita.
- C) Trenacloques lingüístic:
EL pa L'Anna
LA farina L'últim
LES pastes L'ú
L'infant LA il·lusió
LA infantesa LA eme
ELS pintors L'elegant
L'ànima L'stop

ENTRETENIMENTS

ARA SÍ QUE ANIREM BÉ

Catalunya, tots ho sabem, té uns quants organismes de govern i d'autogovern.

Són: la Presidència de la Generalitat; el Consell i el Parlament. Ademés hi ha un Delegat General del Govern Central; Quatre Diputacions i quatre governs civils.

Total 12 organismes a manar... quantitat del tot insuficient per al govern, i el control d'un poble que sempre està entre el seny i la rauxa.

Per aquest motiu, estem més que agraïts de que el Sr. Ministro de la Ordenación Territorial, Sr. Martín Villa, tingui el propòsit d'augmentar el nombre de governs civils, creant a l'actual "provincia de Barcelona" un parell més de governs civils. Així Catalunya, en compte de tenir quatre "provincies", en tindrà sis.

Ara només cal esperar que les actuals "provincies" de Girona, Lleida i Tarragona, també es divideixin en tres o quatre noves "provincies" i que les Diputacions facin el mateix.

Era el que ens faltava... Quants més serem més riurem!!

Endivineu-la

Espanya viu moments difícils, tots ho sabem. Nosaltres volem aportar el nostre esforç. Per a aquest motiu, invitem a tots els ciutadans a que facin el mateix, a veure si d'una vegada i, per totes, els solucionem.

El qüestionari que hem confeccionat està fet amb aquest loable pensament, i esperem la sincera col.laboració. Entre tots ho farem tot!!

Com combatiria vosté l'atur?

-fent bonics discursos?

-fent manifestacions?

-fent hores extres?

-fent el pluri-reball?

Com solucionaria la crisi econòmica?

-obrint un compte corrent a Suïssa?

-venent-se la indústria als ianquis?

-venent-se la indústria als alemanys?

-venent-se la indústria als francesos?

-venent-se la indústria al moro Musa?

El problema autonòmic, com el solucionaria?

-retallant els estatuts?

-rebaixant competències?

-retallant més els estatuts?

-rebaixant més les competències?

-suprimint les autonomies?

Si vosté encerta com solucionar aquests grups de problemes d'estat, li prometem que en les properes eleccions l'elegirem diputat.

MATAFALUGA

A) JEROGLÍFIC

Trobaries cinc fruites?

T	E	I	M	O	B	P
A	A	E	J	F	Q	U
L	P	R	E	S	E	C
B	I	N	O	A	D	T
E	A	G	R	N	O	A
R	V	M	L	U	J	Z
C	I	U	O	R	F	A
O	S	G	I	P	E	U
C	C	T	D	L	J	B

B) ENCREUATS

	1	2	3	4	5	6	
							1
							2
							3
							4
							5

HORIZONTALS:

- 1.- forma del verb escriure
- 2.- tractament de dona; cognom de Bisbe de Vic fins l'any 972 (a l'inrevés).
- 3.- sense roba; article indeterminat (al revés).
- 4.- transcórrer.
- 5.- forma del verb estar (al revés)

VERTICALS:

- 1.- preposició; el primer producte alimentici.
- 2.- curar.
- 3.- consonant; fa servir.
- 4.- metall precios (al revés).
- 5.- abreviatura de nom d'home (a l'inrevés).
- 6.- entrebancar-se.

C) TRENCACLOSQUES

Saps reconstruir aquest fragment que s'ha trobat i sembla que amaga una frase feta molt popular?

FCQ I'F-
IITP I NL
LH CLFRP/

**“la Caixa”
també hi vol ser present
amb la seva felicitació**

CAIXA DE PENSIONS

“la Caixa”